

Uit de verzakte mondspleet, zwarterig als van geronnen bloed, murmelde iets onverstaanbaars.

„Akelig geworden in-eens, hè? Hier op de stoep. Ja-ja. Maar we zullen je wel gauw weer opknappen.... Wel ja.... Wacht, nog een kussentje onder je hoofd, hè? Och meneer, wilt u even aangeven.... dàt daar, op die stoel ja.... Dank u wel... Ziezoo.... ziezoo.... Nou is 't beter, nie-waar, veel beter....” Ze praatte nu als tot een kindje, in kwasi luchtige meewarigheid. „Wil je wat drinken, moeder? Ja?.... Och, hebt u misschien nog een beetje thee over, mevrouw? Mijn trekpot is leeg helaas....”

„Thee... thee? Ik weet het niet, hoor. 't Is zonde, nou, 't is me toch wat.... Ik zal 'is effe gaan kijken.”

Zij liep weg. En even, zacht ooglachend, keek het meisje Hoogland aan. „Ze heeft er niks mee op, merkt u wel, zoo'n vreemde in d'r huis. Maar daar kunnen we ons niet aan storen,” sprak ze oolijk, ofschoon gedempt. „Woont u hier in de buurt, meneer?”

„Ja.... Dat wil zeggen: een minuut of wat hier vandaan. Ik kwam voorbij, van de trem naar huis loopend, begrijpt u.”

„O zoo. Juist.... Na' huis, dus om te eten zeker.... Maar, gaat u dan nu gerust, hoor.... Ik kan het verder best alleen af. Trouwens, dokter van Slooten zal wel gauw even komen, en dan zien we verder.”

„O, ja! Maarre.... wilt u dan....? Kan ik u met niets meer van dienst zijn?”

„Heusch niet, dank u wel. Misschien weet dokter van Slooten wie zij is.... en waar ze woont.... Zoo niet, dan moeten we daar op een andere manier zien achter te komen.... Kan ze mogelijk naar een ziekenhuis.... Dus....”

Hij was opgestaan. Ze stonden tegenover elkaar; zij keek hem rustig en recht in de oogen. Wat een vaste, zielskrachtige blik!.... Natuurlijk, hij moest nu gaan.... Daarnet, op de stoep, hij had waarachtig geen raad geweten een oogenblik, was zoo in 't geheel niet gewoon bij dit soort van lichamelijke ellende op te treden. Maar zij, zoo kloek beraden, had plotseling overgenomen ál moeite en zorg....

Toch nog aarzelend, of iets hem vasthield — wat was het, vergat hij soms weer het voornaamste, als zoo dikwijls? —: „Wat dacht u eigenlijk dat het is met haar.... Een.... een soort van flauwte?”

Het meisje keek even opzij, een verdoffing in de oogen, iets meeljdends in 't heele gelaat, dat toch vol wonderlijke berusting bleef: „Ik denk het meest aan uitputting. Komt meer voor. We zullen zien er wat in te brengen — langzaam-aan. Overleggen — als dokter komt.” Meteen reikte zij Huib haar hand — een zachte drang was in 't eenvoudig gebaar.

„Ja-ja, ik ga, maar.... mag ik dan misschien nog wel 'is komen